

Folketingets Social-, Indenrigs- og Børneudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
sm@sm.dk
www.sm.dk

Sagsnr.

Doknr.
470925

Dato
19-05-2017

Folketingets Social-, Indenrigs- og Børneudvalg har d. 27. april 2017 stillet følgende spørgsmål nr. 368 (alm. del) til børne- og socialministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Pernille Bendixen (DF).

Spørgsmål nr. 368:

”Vil ministeren give sit bud på den mest hensigtsmæssige, mulige aflønningsmodel for plejefamilier, der ikke giver et forhandlingsrum i forhold til barnets udvikling? Det vil sige en aflønningsmodel, hvor plejebørnenes eventuelle udviklingsmæssige fremskridt ikke skal kunne give kommunen anledning til at presse plejefamilien til en lavere løn, når barnet ikke er så krævende længere.”

Svar:

Aflønning af plejefamilier er et anliggende mellem kommune og plejefamilie. Det er derfor op til den enkelte kommune og plejefamilie at aftale løn og de vilkår, der skal gælde for kontrakten mellem kommune og plejefamilie. Hvad der bedst giver mening for den enkelte plejefamilie og kommune at aftale, afhænger af, hvad plejeopgaven indebærer. I nogle tilfælde er plejefamiliens primære opgave at yde omsorg. I andre tilfælde kan der være tale om et barn med særlige behov, der derfor kræver, at den ene eller evt. begge plejeforældre ikke har anden beskæftigelse ved siden af.

Der findes forskellige vederlagsmodeller, som kommunerne kan vælge at anvende. Vederlagsmodellerne er beskrevet i en kortlægning fra satspuljeaftalen for 2015-2018, som Socialstyrelsen offentliggjorde i februar 2016. Her beskrives fx den såkaldte *Gennemsnitsmodel* eller *Minimumstakstmodellen*, der begge den fordel, at genforhandling af vederlag kun yderst sjældent kan komme på tale. Det minimerer fokus på økonomi og risikoen for konflikt i samarbejdet mellem kommune og plejefamilie, og for plejefamilierne skaber det mere forudsigelighed og tryghed i løbet af anbringelsesperioden. Det er mit indtryk, at flere og flere kommuner går over til at anvende sådanne vederlagsmodeller.

Den helt store styrke ved plejefamilien som anbringelsesform er, at børn og unge, der ikke kan bo hos deres forældre, får mulighed for en stabil og tryk hverdag i familielignende rammer. Den stabilitet må kommunerne ikke sætte over styr i forhandlingen med plejefamilien om løn og vilkår. Det vigtigste for mig er, at kommunerne sikrer ro og stabilitet omkring det anbragte barn. Det må aldrig være sådan, at et barn kommer i klemme i en strid mellem kommune og plejefamilie om fx løn.

Med venlig hilsen
Mai Mercado